

บทที่ 5

สรุปและข้อเสนอแนะ

ในบทนี้จะเป็นการสรุปผลตามวัตถุประสงค์ อภิปรายผล และเสนอแนะแนวทางการวิจัยต่อไป โดยงานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ 2 ข้อ คือ เพื่อวิเคราะห์รูปแบบ ส่วนประกอบ หน้าที และกระบวนการสร้างคำของคำสี่พยางค์ในภาษาไทย และเพื่อศึกษาโลกทัศน์ชาวไทยจากคำสี่พยางค์

5.1 รูปแบบของคำสี่พยางค์ในภาษาไทย

จากการศึกษารูปแบบของคำสี่พยางค์ในภาษาไทยพบว่า รูปแบบของคำสี่พยางค์ในภาษาไทยมีทั้งหมด 4 รูปแบบ ได้แก่ AABB ABAC ABCB และ ABCD แบ่งได้เป็น 3 ประเภทคือ

1. คำสี่พยางค์ที่มีรูปต่างกัน 2 รูป คือ AABB
2. คำสี่พยางค์ที่มีรูปต่างกัน 3 รูป คือ ABAC และ ABCB
3. คำสี่พยางค์ที่มีรูปต่างกัน 4 รูป คือ ABCD

คำสี่พยางค์ที่พบจำนวนมากไปหาน้อยในแต่ละช่วง พ.ศ. ได้แก่ ในช่วง พ.ศ. 2400-พ.ศ. 2500 มีรูปแบบทั้งสิ้น 3 รูปแบบ คือ ABCD ABAC และ ABCB ส่วนรูปแบบของคำสี่พยางค์ในภาษาไทยที่ปรากฏในช่วง พ.ศ. 2501-พ.ศ. 2530 มีทั้งสิ้น 4 รูปแบบ คือ รูปแบบ ABCD ABAC AABB ABCB และรูปแบบของคำสี่พยางค์ในภาษาไทยที่ปรากฏในช่วง พ.ศ. 2531-พ.ศ. 2551 มีทั้งสิ้น 4 รูปแบบ คือ รูปแบบ ABAC ABCD AABB และ ABCB

จากการศึกษาเปรียบเทียบคำสี่พยางค์ในแต่ละสมัยพบว่า รูปแบบคำสี่พยางค์ที่มีรูปแบบต่างกัน 4 รูป คือ ABCD พบในทุกสมัย และมีจำนวนมากที่สุด

5.2 ส่วนประกอบของคำสี่พยางค์ในภาษาไทย

จากการศึกษาส่วนประกอบของคำสี่พยางค์ในภาษาไทยพบว่า ส่วนประกอบของคำสี่พยางค์ในภาษาไทยมีทั้งหมด 3 ประเภท ได้แก่

1. คำสี่พยางค์ที่มีส่วนประกอบเป็นคำมูลทุกคำ
2. คำสี่พยางค์ที่มีส่วนประกอบไม่ใช่คำมูลทุกคำ
3. คำสี่พยางค์ที่ไม่มีส่วนประกอบเป็นคำมูล

ส่วนประกอบของคำสี่พยางค์ที่ปรากฏในช่วง พ.ศ. 2400-พ.ศ. 2500 ได้แก่

1. คำสี่พยางค์ที่มีส่วนประกอบเป็นคำมูลทุกคำ

- 1.1 คำมูล 4 คำ
- 1.2 คำมูลสองพยางค์ 2 คำ

2. คำสี่พยางค์ที่มีส่วนประกอบไม่ใช่คำมูลทุกคำ

- 2.1 คำมูลสองพยางค์ กับ คำซ้อน
- 2.2 คำซ้อน กับ คำมูลสองพยางค์
- 2.3 คำมูลสองพยางค์ กับ คำกลุ่ม
- 2.4 คำประสม กับ คำมูลสองพยางค์
- 2.5 คำมูลสองพยางค์ กับ คำประสม
- 2.6 คำมูล 2 คำ กับ คำกลุ่ม

3. คำสี่พยางค์ที่ไม่มีส่วนประกอบเป็นคำมูล

- 3.1 คำกลุ่ม กับ คำกลุ่ม
- 3.2 คำประสม กับ คำประสม
- 3.3 คำซ้อน กับ คำซ้อน
- 3.4 คำซ้อน กับ คำกลุ่ม
- 3.5 คำซ้อน กับ คำประสม
- 3.6 คำประสม กับ คำกลุ่ม
- 3.7 คำกลุ่ม กับ คำประสม
- 3.8 คำประสม กับ คำซ้อน
- 3.9 คำกลุ่ม กับ คำซ้อน

ส่วนประกอบของคำสี่พยางค์ที่ปรากฏในช่วง พ.ศ. 2501-พ.ศ. 2530 ได้แก่

1. คำสี่พยางค์ที่มีส่วนประกอบเป็นคำมูลทุกคำ

- 1.1 คำมูล 4 คำ
- 1.2 คำมูลสองพยางค์ กับ คำมูล 2 คำ
- 1.3 คำมูลสองพยางค์ 2 คำ

2. คำสี่พยางค์ที่มีส่วนประกอบไม่ใช่คำมูลทุกคำ

- 2.1 คำมูลสองพยางค์ กับ คำซ้อน
- 2.2 คำมูลสองพยางค์ กับ คำประสม

- 2.3 คำซ้อน กับ คำมูลสองพยางค์
- 2.4 คำมูล 2 คำ กับคำประสม
- 2.5 คำมูล 2 คำ กับ คำกลุ่ม
- 3. คำศัพท์ที่ไม่มีส่วนประกอบเป็นคำมูล
 - 3.1 คำกลุ่ม กับ คำกลุ่ม
 - 3.2 คำประสม กับ คำประสม
 - 3.3 คำซ้อน กับ คำซ้อน
 - 3.4 คำประสม กับ คำซ้อน
 - 3.5 คำซ้อน กับ คำประสม
 - 3.6 คำซ้ำ กับ คำซ้ำ
 - 3.7 คำประสม กับ คำกลุ่ม
 - 3.8 คำกลุ่ม กับ คำซ้อน
 - 3.9 คำซ้อน กับ คำกลุ่ม
 - 3.10 คำกลุ่ม กับ คำประสม
 - 3.11 คำซ้อน

ส่วนประกอบของคำศัพท์ที่ปรากฏในช่วง พ.ศ. 2531-พ.ศ. 2551 ได้แก่

- 1. คำศัพท์ที่มีส่วนประกอบเป็นคำมูลทุกคำ
 - 1.1 คำมูล 4 คำ
 - 1.2 คำมูลสองพยางค์ 2 คำ
 - 1.3 คำมูลสองพยางค์ กับ คำมูล 2 คำ
 - 1.4 คำมูล 2 คำ กับ คำมูลสองพยางค์
- 2. คำศัพท์ที่มีส่วนประกอบไม่ใช่คำมูลทุกคำ
 - 2.1 คำมูลสองพยางค์ กับ คำประสม
 - 2.2 คำซ้อน กับ คำมูลสองพยางค์
 - 2.3 คำมูลสองพยางค์ กับ คำซ้อน
 - 2.4 คำมูล 2 คำ กับ คำกลุ่ม
 - 2.5 คำกลุ่ม กับ คำมูล 2 คำ
 - 2.6 คำซ้อน กับ คำมูล 2 คำ

3. คำศัพท์ที่ไม่มีส่วนประกอบเป็นคำมูล

- 3.1 คำกลุ่ม กับ คำกลุ่ม
- 3.2 คำประสม กับ คำประสม
- 3.3 คำซ้ำ กับ คำซ้ำ
- 3.4 คำประสม กับ คำกลุ่ม
- 3.5 คำกลุ่ม กับ คำประสม
- 3.6 คำซ้อน กับ คำซ้อน
- 3.7 คำซ้อน กับ คำประสม
- 3.8 คำซ้อน กับ คำกลุ่ม
- 3.9 คำประสม กับ คำซ้อน
- 3.10 คำกลุ่ม กับ คำซ้อน
- 3.11 คำซ้อน
- 3.12 คำประสม
- 3.13 พยางค์ 4 พยางค์

คำศัพท์ในภาษาไทยในช่วง พ.ศ. 2400-พ.ศ. 2500 พ.ศ. 2501-พ.ศ. 2530 และ พ.ศ. 2531-พ.ศ. 2551 ส่วนใหญ่จะประกอบด้วยคำที่ไม่มีส่วนประกอบเป็นคำมูลมากที่สุด รองลงมาคือคำศัพท์ที่มีส่วนประกอบเป็นคำมูลทุกคำ และ คำศัพท์ที่มีส่วนประกอบไม่ใช่คำมูลทุกคำ ส่วนประกอบที่พบน้อยที่สุดคือคำศัพท์ที่ประกอบด้วยพยางค์ 4 พยางค์ ซึ่งพบเฉพาะช่วง พ.ศ. 2531-พ.ศ. 2551 เท่านั้น

5.3 หน้าที่ของคำศัพท์ในภาษาไทย

จากการศึกษาหน้าที่ของคำศัพท์ในภาษาไทยพบว่า คำศัพท์สามารถทำหน้าที่เป็นหน่วยในประโยคคือ หน่วยกรรม หน่วยกรรมตรง หน่วยสกรรม หน่วยขยายกริยา หน่วยขยายกรรม หน่วยประธาน หน่วยขยายประธาน หน่วยเสริม และหน่วยนามเดี่ยว

ในช่วง พ.ศ. 2400-พ.ศ. 2500 คำศัพท์ในภาษาไทยสามารถทำหน้าที่เป็นหน่วยของประโยคเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยดังนี้ หน่วยกรรม หน่วยกรรมตรง หน่วยสกรรม หน่วยขยายกริยา หน่วยประธาน หน่วยขยายกรรม หน่วยขยายประธาน หน่วยเสริม และหน่วยนามเดี่ยว

ในช่วง พ.ศ. 2501-พ.ศ. 2530 คำสี่พยางค์ในภาษาไทยสามารถทำหน้าที่เป็นหน่วยของประโยคเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยดังนี้ หน่วยอกรรม หน่วยกรรมตรง หน่วยสกรรม หน่วยขยายกริยา หน่วยขยายกรรม และหน่วยประธาน

ในช่วง พ.ศ. 2531-พ.ศ. 2551 คำสี่พยางค์ในภาษาไทยสามารถทำหน้าที่เป็นหน่วยของประโยคเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยดังนี้ หน่วยอกรรม หน่วยกรรมตรง หน่วยสกรรม หน่วยขยายกริยา หน่วยขยายกรรม หน่วยประธาน หน่วยขยายประธาน และหน่วยเสริม

อนึ่งคำสี่พยางค์ในทุกสมัยจะทำหน้าที่เป็นหน่วยอกรรมมากที่สุด และที่พบน้อยที่สุดคือหน่วยนามเดี่ยว

5.4 กระบวนการสร้างคำสี่พยางค์ในภาษาไทย

จากการศึกษากระบวนการสร้างคำสี่พยางค์ในภาษาไทยพบว่าคำสี่พยางค์เกิดจากกระบวนการสร้างคำ 4 กระบวนการ คือ กระบวนการซ้อน กระบวนการประสม กระบวนการเสริมซ้อน และกระบวนการซ้ำ

ในช่วง พ.ศ. 2400-พ.ศ. 2500 พบว่าคำสี่พยางค์เกิดจาก 3 กระบวนการ ได้แก่ กระบวนการซ้อน กระบวนการประสม และกระบวนการเสริมซ้อน ซึ่งกระบวนการที่พบบมากที่สุดได้แก่ กระบวนการซ้อนคำ รองลงมาคือกระบวนการประสม และที่พบน้อยที่สุดคือกระบวนการเสริมซ้อน

ส่วนช่วง พ.ศ. 2501-พ.ศ. 2530 และช่วง พ.ศ. 2531 - พ.ศ. 2551 พบว่าคำสี่พยางค์เกิดจาก 4 กระบวนการ ได้แก่ กระบวนการซ้อน กระบวนการประสม กระบวนการเสริมซ้อน และกระบวนการซ้ำ ซึ่งกระบวนการที่พบบมากที่สุดได้แก่ กระบวนการซ้อน รองลงมาคือ กระบวนการประสม กระบวนการเสริมซ้อน และกระบวนการที่พบน้อยที่สุดคือ กระบวนการซ้ำ

จากการศึกษากระบวนการสร้างคำสี่พยางค์ใน 3 ช่วงสมัยพบว่า กระบวนการสร้างคำที่พบบมากที่สุดได้แก่ กระบวนการซ้อน รองลงมาได้แก่ กระบวนการประสม กระบวนการเสริมซ้อน และกระบวนการที่พบน้อยที่สุดได้แก่ กระบวนการซ้ำ

5.5 โลกทัศน์ชาวไทยจากคำสี่พยางค์

จากการศึกษาโลกทัศน์ของชาวไทยจากคำสี่พยางค์พบว่า คำสี่พยางค์สามารถสะท้อนโลกทัศน์ ได้ดังนี้

1. โลกทัศน์เรื่องการปกครองและการแบ่งชนชั้น
2. โลกทัศน์เรื่องศาสนาและความเชื่อ

3. โลกทัศน์เรื่องวิถีชีวิตของชาวไทลื้อ

จากการศึกษาคำศัพท์พยางค์ในภาษาไทลื้อแสดงให้เห็นว่าชาวไทลื้อในช่วง พ.ศ. 2400-พ.ศ. 2500 จะให้ความเคารพเจ้าแผ่นดินเป็นอย่างมากเพราะในช่วงสมัยนี้มีการปกครองแบบเจ้าฟ้าเจ้าแผ่นดินทำให้มีการแบ่งแยกชนชั้นเจ้ากับไพร่อย่าง การแบ่งชนชั้นในสังคมในช่วงสมัยนี้ใช้ตำแหน่งเป็นเกณฑ์ แต่ในช่วง พ.ศ. 2501-พ.ศ. 2530 และช่วง พ.ศ. 2531-พ.ศ.2551 เกณฑ์การแบ่งชนชั้นในสังคมมีมากขึ้น กล่าวคือนอกจากใช้ตำแหน่งทางการปกครองแล้ว ยังมีเกณฑ์เรื่องความร่ำรวย ความรู้ และวัย ส่วนโลกทัศน์เรื่องศาสนาและความเชื่อสะท้อนให้เห็นว่าชาวไทลื้อทุกยุคสมัยนับถือพุทธศาสนาควบคู่ไปกับการนับถือผี ชาวไทลื้อมีความเชื่อในเรื่องบุญบาปและกรรมเวร และมีความเชื่อเรื่องภพชาติ นอกจากนี้พบว่าชาวไทลื้อมีความเชื่อเรื่องขวัญ เรื่องโชคลาง และชาวไทลื้อยังมีความเชื่อเรื่องผีบ้านผีเมืองอีกด้วย ส่วนโลกทัศน์เรื่องวิถีชีวิตความเป็นอยู่ของชาวไทลื้อสะท้อนให้เห็นว่าชาวไทลื้อในทุกยุคสมัยประกอบอาชีพเกษตรกรรมเป็นหลัก และยังมีประกอบอาชีพค้าขายและเลี้ยงสัตว์

5.6 อภิปรายผล

ผลการศึกษาคำศัพท์พยางค์ในภาษาไทลื้อในครั้งนี้ทำให้ทราบถึงรูปแบบ ส่วนประกอบหน้าที่ของคำศัพท์พยางค์ในภาษาไทลื้อ และกระบวนการสร้างคำ นอกจากนี้ยังทำให้เห็นถึงโลกทัศน์ชาวไทลื้อที่สะท้อนจากคำศัพท์อีกด้วย

จากการศึกษาคำศัพท์พยางค์ในภาษาไทลื้อผู้วิจัยพบว่าผลการศึกษารื่องำนวนที่ประกอบด้วยคำ 4 คำ (Four-Word Expressions) ในภาษาไทลื้อยูนนาน ของ Amara Prasithrathsint (2008) และผลการศึกษารื่องคำศัพท์พยางค์ในภาษาไทมว ของ วิชญดา ทองแดง (2541) มีเกณฑ์ในการวิเคราะห์ส่วนประกอบเหมือนกันคือ แบ่งส่วนประกอบโดยใช้จำนวนคำเป็นเกณฑ์ ซึ่งสามารถแบ่งได้เป็น 3 ประเภท คือ คำศัพท์พยางค์ที่มีส่วนประกอบเป็นคำ 2 คำ คำศัพท์พยางค์ที่มีส่วนประกอบเป็นคำ 3 คำ และคำศัพท์พยางค์ที่มีส่วนประกอบเป็นคำ 4 คำ ส่วนการศึกษาคำศัพท์พยางค์ในภาษาไทลื้อนั้นได้แบ่งส่วนประกอบโดยใช้คำมูลเป็นเกณฑ์ สามารถแบ่งได้เป็น 3 ประเภท คือคำศัพท์พยางค์ที่มีส่วนประกอบเป็นคำมูลทุกคำ คำศัพท์พยางค์ที่มีส่วนประกอบไม่ใช่คำมูลทุกคำ และคำศัพท์พยางค์ที่ไม่มีคำมูลเป็นส่วนประกอบ ด้านหน้าที่ของคำศัพท์พยางค์นั้นไม่ปรากฏในงานของ วิชญดา ทองแดง (2541) มีเพียงงานของ Amara Prasithrathsint (2008) ที่กล่าวถึงสำนวนที่ประกอบด้วยคำ 4 คำว่าสามารถใช้แทนคำกริยาได้ เช่น เขารวย สามารถใช้ว่าเขาอยู่ดีกินดี เป็นต้น อนึ่งจากการศึกษาพบว่าคำศัพท์พยางค์ในภาษาไทลื้อสามารถทำหน้าที่เป็น

หน่วยกรรม หน่วยกรรมตรง หน่วยสกรรม หน่วยขยายกริยา หน่วยขยายกรรม หน่วยประธาน หน่วยเสริม และหน่วยนามเดี่ยวของประโยคได้

ด้านกระบวนการสร้างคำพบว่า Amara Prasithrathsint (2008) ไม่ได้กล่าวถึงเรื่องกระบวนการสร้างคำในภาษาไทยยูนนาน แต่อธิบายถึงลักษณะสำนวนที่ประกอบด้วยคำ 4 คำ ในภาษาไทยยูนนานว่ามีการซ้ำพยางค์ เช่น ไปไปมามา กินข้าวกินน้ำ เป็นต้น ซึ่งผู้วิจัยวิเคราะห์การซ้ำพยางค์ในคำว่า ไปไปมามา ว่าเกิดจากกระบวนการซ้ำ ส่วนการซ้ำพยางค์ในคำว่า กินข้าวกินน้ำ นั้นเกิดจากกระบวนการเสริมซ้อน เนื่องจากผู้วิจัยวิเคราะห์คำสี่พยางค์และความหมายของคำสี่พยางค์ตามบริบทที่คำสี่พยางค์นั้นปรากฏ เช่น “อิพ้อกับข้อยกินข้าวกินน้ำหนึ่งกัน” คำว่า กินข้าวกินน้ำ หมายถึง ‘กินข้าว’ คำว่า กินข้าวกินน้ำ เป็นคำสี่พยางค์ที่มีส่วนประกอบเป็นคำกลุ่ม 2 คำ คือ กินข้าว กับ กินน้ำ โดย กินข้าว ทำหน้าที่เป็นคำตั้งและ กินน้ำ มาเสริมซ้อน เมื่อรวมกันแล้วความหมายจะมาจากคำที่ทำหน้าที่เป็นคำตั้งเท่านั้น

ส่วนภาษาไทยมามีกระบวนการสร้างคำสี่พยางค์ 3 กระบวนการ คือ กระบวนการซ้อน กระบวนการประสม และกระบวนการซ้ำ แต่ภาษาไทยมามีกระบวนการสร้างคำสี่พยางค์ 4 กระบวนการ กระบวนการที่เพิ่มมาอีก 1 กระบวนการ คือกระบวนการเสริมซ้อน โดยคำสี่พยางค์ที่เกิดจากกระบวนการเสริมซ้อนนี้จะเกิดขึ้นกับคำสี่พยางค์ที่ไม่มีส่วนประกอบเป็นคำมูลเท่านั้น กล่าวคือจะเป็นคำที่ประกอบด้วยคำกลุ่ม 2 คำ หรือประกอบด้วยคำกลุ่ม 1 คำ กับคำที่ไม่ใช่คำกลุ่ม โดยคำหนึ่งทำหน้าที่เป็นคำตั้ง และอีกคำหนึ่งมาเสริมซ้อน โดยอาจเป็นการเสริมหน้า หรือเสริมหลังคำที่ทำหน้าที่เป็นคำตั้งก็ได้ เมื่อรวมกันแล้วความหมายจะมาจากคำที่ทำหน้าที่เป็นคำตั้งเท่านั้น เช่น กินเหล้าเมาแคะ กินแขกแบกเหล้า โจรमारหาญผ่า ผีสาวกางแดง เป็นต้น ซึ่งกระบวนการเสริมซ้อนนี้พบมากเป็นลำดับที่ 3 รองลงมาจากกระบวนการซ้อน และกระบวนการประสม

จากการศึกษาคำสี่พยางค์พบว่าคำสี่พยางค์ในภาษาไทยมามีลักษณะทางความหมายของคำสี่พยางค์เหมือนกับสำนวนที่ประกอบด้วยคำ 4 คำ ในภาษาไทยยูนนานตามที่ Amara Prasithrathsint (2008) ได้ศึกษาไว้ คือจะมีความหมายเป็นคู่ เช่น ปลูกไร่ค่านา มีความหมายว่า ปลูกไร่ ‘ทำไร่’ และ ค่านา ‘ทำนา’ เป็นต้น

สำหรับการศึกษาเรื่องโลกทัศน์ของชาวไทลื้อที่สะท้อนจากคำสี่พยางค์นั้นสอดคล้องกับการศึกษาของ อิศริยาภรณ์ แสงปัญญา (2549) ที่ศึกษาเกี่ยวกับสุภาษิตไทลื้อ คือโลกทัศน์ด้านการปกครอง จากการศึกษาคำสี่พยางค์ในภาษาไทยลื้อสะท้อนให้เห็นว่าชาวไทลื้อให้ความสำคัญต่อผู้ที่มีอำนาจในการปกครอง และเคารพบูชาเจ้าแผ่นดินอยู่เหนือหัว มีการแบ่งชนชั้นระหว่างเจ้ากับไพร่อย่างชัดเจน ดังคำสี่พยางค์ เช่น เป็นเจ้าเป็นนาง ข้าเจ้าไพร่ไท ลูกเจ้าลูกขุน เป็นต้น

ซึ่งสอดคล้องกับสุภาษิตไทยที่ว่า “เชื่อไพร่ก็นินหน่อทวยพา เชื่อกษัตริย์ก็หลาภินนาทวยพ่อ” ‘เชื่อสายไพร่ก็กินหน่อไม้ตามพ่อ เชื่อสายกษัตริย์ก็ได้กินนาตามพ่อ’ ในโลกทัศน์ด้านการประกอบอาชีพทำนานั้น พบว่าชาวไทยที่มีอาชีพเกษตรกรรมเป็นหลัก อยู่ใกล้ชิดและพึ่งพาอาศัยธรรมชาติ ดัง คำสี่พยางค์ เช่น ที่ไร่ที่นา ปลุกไร่คานา พ่อไร่แม่นา เป็นต้น ซึ่งสอดคล้องกับสุภาษิตไทยที่ว่า “เรียคไร่หื้อหมั่นไชกา เรียคนาหื้อหมั่นไชน้ำ” ‘ทำไร่ต้องหมั่นระวังกา ทำนาให้หมั่นดูแลน้ำ’ ส่วนโลกทัศน์ด้านศาสนาและความเชื่อพบว่าชาวไทยมีความเคารพศรัทธาในพระพุทธศาสนาเป็นอย่างมาก ดังคำสี่พยางค์ เช่น ทำบุญทำทาน การกินการทาน กุศลผลบุญ เป็นต้น ซึ่งสอดคล้องกับสุภาษิตไทยที่ว่า “มักไค่หันพระยาอินทร์หื้อสร้างอาวาด มักไค่ได้ธาตุหื้อภาวนา” ‘อยากเห็นพระอินทร์ให้สร้างอาราม อยากได้พระธาตุให้ภาวนา’ และชาวไทยยังมีความเชื่อในเรื่องของขวัญที่คนมีติดตัวมาตั้งแต่กำเนิด ดังคำสี่พยางค์ เช่น คู่ข้าวคู่ขวัญ เป็นต้น ซึ่งสอดคล้องกับสุภาษิตไทยที่กล่าวถึงพิธีการเรียกขวัญว่า “ปั้นข้าวใส่มือขวา บิดปลาใส่มือซ้าย” ‘ปั้นข้าวใส่มือขวา บิดปลาใส่มือซ้าย’ เป็นต้น

จะเห็นได้ว่าจากการศึกษาคำสี่พยางค์นอกจากจะทำให้เห็นถึงกระบวนการสร้างคำที่แตกต่างกันของคำสี่พยางค์ในภาษาไทยเทียบกับภาษาไทมาวแล้ว ยังทำให้เห็นว่าการศึกษาโลกทัศน์จากคำสี่พยางค์สอดคล้องกับการศึกษาสุภาษิตไทย ซึ่งผลที่ได้จากการศึกษาเป็นสิ่งที่สะท้อนให้เห็นถึงการมองโลกของชาวไทยได้ชัดเจนยิ่งขึ้น

5.7 ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยพบว่าประเด็นน่าสนใจที่สามารถนำไปศึกษาค้นคว้าต่อไป ดังนี้

1. จากการศึกษาคำสี่พยางค์ในภาษาไทย พบว่ามีคำภาษาพม่าและภาษาจีนปนอยู่ในคำสี่พยางค์ เช่น คำว่ากันตอบูชา และ คิดปานการเมือง เป็นต้น ผู้วิจัยเห็นว่าน่าจะมีการศึกษาคำยืมภาษาพม่าและภาษาจีนในภาษาไทย เพื่อจะเป็นประโยชน์ในการศึกษาระบบคำในภาษาตระกูลไทต่อไป
2. น่าจะมีการศึกษาเปรียบเทียบคำสี่พยางค์ในภาษาตระกูลไท-กะไดต่อไป เพื่อให้ได้ข้อสรุปเกี่ยวกับรูปแบบ ส่วนประกอบ หน้าที่และกระบวนการสร้างคำสี่พยางค์